

РЕШЕНИЕ

№ 414

гр. София, 21.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 14.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9953** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на [фирма] и [фирма] срещу Решение №ППН-01-151/2018 г. от 24.07.2019 г.на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

Решението се обжалва от първото дружество в частта, с която му е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева за обработване на личните данни на заинтересованата страна Е. М. в нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл.6, ал.1 от Регламент (ЕС) 2016/679. Твърди се, че актът в оспорената му част е незаконосъобразен – постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Нарушението на административнопроизводствените правила се обосновава като нарушение на чл.35 АПК – в решението липсвало обсъждане на наведените от жалбоподателя доводи, че се касае за рефинансиране на старо задължение и че съгласието на заинтересованата страна за обработка и прехвърляне на лични данни е уредено в Общите условия на [фирма]. С приемането на тези условия клиентът предоставял съгласие за обработване на личните му данни.

На следващо място в обжалваното решение липсвала конкретизация кое от седемте нарушения по чл.4, ал.1 ЗЗЛД се вменява, което е абсолютно нарушение на правото на защита. Безспорно доказано в хода на административното производство

било, че [фирма] е обработвало личните данни на М. при наличие на няколко от изискуемите и алтернативни основания по чл.4 ЗЗЛД – обработването е необходимо задължение на администратора на лични данни, дадено изрично съгласие на физическото лице, както и необходимост за изпълнение на задължение по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане.

По отношение възраженията за неправилно приложение на материалния закон се твърди, че М. има сключени три договора за кредит с [фирма] като последния, предмет на жалбата, е от 15.09.2017г. Този договор се сочи, че е за рефинансиране на по-ранен договор за кредит, сключен на 12.04.2017г., който също е обезпечен с поръчителството на [фирма]. Предвид това личните данни на М. - три имена, адрес, № на лична карта, телефонен номер, имейл адрес и ЕГН, към датата на сключване на новия договор за кредит се обработват, както от [фирма], така и от [фирма] поради наличието на съществуващите договорни отношения – [фирма] е кредитодател по рефинансирания кредит, а [фирма] - поръчител, като всяко от дружествата обработва личните данни на самостоятелно правно основание. В този смисъл според жалбоподателя няма прехвърляне на лични данни, както неправилно е приел административният орган.

На трето място общите условия за предоставяне на кредити на [фирма], действали към датата на сключване на договора за кредит, се сочи, че уреждат в раздел 14, т.6 и сл. конкретните съгласия на клиента в това число за предоставяне на личните му данни на лица като [фирма].

Клиентът е приел ОУ на [фирма], с което е направил волеизявление в това число за предаване на личните му данни на [фирма]. Съществено е според жалбоподателя обстоятелството, че към 2017г. преди влизане в сила на Регламент (ЕС) 2016/679 е правно допустимо съгласие за обработка и предоставяне на лични данни да се инкорпорира в ОУ на [фирма], както е било в случая. Твърди се, че КЗЛД е извършила съществено процесуално нарушение на чл.35 АПК тъй като не е обсъдила общите условия на [фирма] и в този смисъл решението е немотивирано.

На четвърто място ОУ на [фирма] изрично предвиждали възможността М. сам да избере в процеса на кандидатстване дали иска необезпечен кредит или кредит, обезпечен чрез поръчителство от трето лице или чрез предоставяне на банкова гаранция. Кредитоискателят изрично, както и в предходните сключени от него договори, посочил, че желае при рефинансиране на съществуващото му договорно задължение новият кредит да бъде отново обезпечен чрез предоставяне на поръчителство. Поради това намира за абсолютно немотивиран извода на ответника, че заинтересованата страна не е знаел и не е дал съгласието за сключения договор за получаване на поръчителство, въпреки че свободно е избрал този вид договор, изразил е съгласие с общите условия за предоставяне на кредити, получил е екземпляр от договора за предоставяне на поръчителство и договора за кредит.

На пето място комисията не обсъдила последващите действия на М., който е получил сумата по рефинансиращия кредит, обезпечен с поръчителството на [фирма] и погасил задълженията си с общо пет вноски, последната, от които на 16.01.2018г. Кредитополучателят не се възползвал от възможността за отказване на сключения договор, необоснован бил изводът на КЗЛД, че не е разбрал, че с дадения по телефона СМС – код се сключва договора за поръчителство тъй като, ако не беше разбрал, че е сключил такъв договор обективно нямаше да погаси задълженията по

същия, защото погасяването на пет погасителни вноски не е случайно събитие, а активно поведение.

На последно място счита, че е налице порок при определяне на вида на наложеното наказание в нарушение на чл.38, ал.2 ЗЗЛД.

Счита и за недопустимо позоваването на Регламент (ЕС) 2016/679, който е неприложим към казуса тъй като не е бил в сила към момента на настъпилите факти и няма обратно действие.

Аналогични са и съображенията, изложени в жалбата на [фирма], което оспорва решението в частта, с която му е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева за обработване на личните данни на М. в нарушение на чл.2, ал.2, т.1 и т.2 ЗЗЛД, респ. чл.5, ал.1, б.“а“ и б.“б“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

В съдебно заседание изложеното в жалбите и направеното с тях искане за отмяна на административния акт в оспорените му части се поддържа чрез адв.Д., който допълнително сочи, че решението противоречи на практиката на КЗЛД по въпроса до настоящия момент. Претендира разноски по представен списък. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът по оспорването чрез юрист П. в съдебно заседание, моли жалбите да бъдат оставени без уважение като неоснователни. Счита, че административният акт е обоснован и аргументиран и съответства на събраните по делото доказателства. Съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерността на заплатения адвокатски хонорар.

Заинтересованата страна М. в писмен отговор по жалбата на [фирма] намира същата за неоснователна. Сочил, че в производството за получаване на кредита не е разбрал за поставените условия, и че сключва и договор за поръчителство. Предоставил кода, получен чрез СМС само на кредитния консултант на [фирма], от когото не бил уведомен, че чрез потвърждаването му ще се сключи договор за поръчителство с [фирма]. Това според него установявало категорично и недвусмислено, че личните му данни са предоставени от [фирма] на [фирма] и са използвани за сключване на договор за предоставяне на поръчителство без негово знание и съгласие, в резултат, на което за него настъпили имуществени вреди, които установил при погасяване на кредита предсрочно на 16.01.2018г. Претендира присъждането на адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по жалба рег.№ ППН-01-151/12.03.2018г., подадена от Е. М., в която се твърди неправомерно обработване на личните му данни от [фирма], а именно предоставянето им на [фирма] във връзка със сключен между него и първото дружество договор за кредит, при което тези данни били използвани без неговото съгласие за сключване на договор за поръчителство от разстояние. Към жалбата е приложен и договор за поръчителство от 15.09.2017г., сключен между М. и [фирма].

С писмо от 28.03.2018г. /л.25/, препис от жалбата на М. е изпратен на [фирма]. С писмото дружеството е уведомено на основание чл.26 АПК за

образуваното административно производство, както и му е указано, че на основание чл.36, ал.2 АПК може в 7-дневен срок от получаване на писмото да изрази писменото си становище по изложеното в жалбата. Писмо с аналогично съдържание е отправено и до [фирма].

В писмено становище по жалбата, заведено с вх.№ ППН-01-151/4/ от 11.04.2018г. [фирма] посочило, че договорът за заем е сключен въз основа на подаденото от М. по телефона заявление за отпускане на кредит, в съответствие с Общите условия на дружеството. Заявлението било за гарантиран кредит, при което личните данни на лицето са предоставени на другото дружество. Към становището са приложени договор за потребителски кредит № 939755/15.09.2017г., ведно с приложение 1 към него, приложимите Общи условия за предоставяне на кредити към датата на сключване на договора и Стандартен европейски формуляр; разпечатка на изпратеното до М. електронно съобщение, с което на 15.09.2017г. „КРЕДИСИМО“ е предоставило подписания на същата дата договор за потребителски кредит; договор за поръчителство, сключен между „КРЕДИСИМО“ и „АЙ ТРЪСТ“ за обезпечаване на задълженията на М..

Становище за неоснователност на жалбата е депозирано и от [фирма].

На 20.02.2019г. е проведено заседание на комисията, на което жалбата на Е. М. е приета за допустима и са конституирани страните в производството. Заседанието за разглеждане на жалбата по същество е насрочено на 10.04.2019г., за което съответно са уведомени страните по преписката. Резултатите от проведеното заседание са обективирани в Протокол № 17/10.04.2019г. Присъствали са четирима членове на комисията, като след обсъждане на становищата на страните и представените от тях доказателства, са приели с единодушие, че жалбата на М. е основателна и на двете дружества следва да бъдат наложени санкции за установените нарушения. Протоколът е подписан от членовете на комисията като приетото от нея е обективирано в обжалваното Решение №ППН-01-151/2018 г. от 24.07.2019г.

Решението е съобщено на [фирма] и на [фирма] на 31.07.2019г., съответно жалбите и на двете дружества са заведени в деловодството на административния орган на 14.08.2019г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбите са допустими – подадени са срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лица, адресати на акта, при наличие на правен интерес от оспорването /в съответните оспорени части на решението/, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване с оглед данните за връчване на акта и данните за подаване на жалбите.

Разгледани по същество, те са неоснователни.

Като извърши дължимата на основание чл.169, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на акта освен на основанията, сочени от оспорващите и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган като правомощията на комисията произтичат от разпоредбите на чл.10 и чл.10а ЗЗЛД, съответно от чл.57 и чл.58 от Регламент (ЕС) 2016/679, вр. чл.38 ЗЗЛД. Решението е взето с изискуемото по чл.9, ал.3 ЗЗЛД мнозинство като протоколът от проведеното открито заседание е подписан от всички членове на комисията, присъствали на него /в случая комисията е заседавала в състав от четирима членове – Ц. Ц., Ц. С., М. М. и В.

Ц./ като за приемането на това решение те са гласували единодушно съответно са положили подписите си под оспорваното решение.

Спазено е изискването за форма и съдържание на административния акт, регламентирано в чл.59 АПК, доколкото в приложимия специален закон липсват конкретни изисквания към формата и съдържанието на решението.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл.38, ал.1 ЗЗЛД /в приложимата ѝ редакция преди изменението, обн. ДВ, бр.17/26.02.2019г./ във връзка с чл.28, ал.1, т.1, чл.29, ал.1, чл.30, ал.1 и чл.36 и следващите от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, обн.ДВ, бр.11/2009г., отменен с § 2 от заключителните разпоредби на Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, обн. ДВ, бр. 60 от 30 юли 2019г., в сила от 30.07.2019г., действал към датата на постановяване на оспореното решение – 24.07.2019г. /чл.142, ал.1 АПК/. Административното производство е образувано по жалба на Е. М. с рег.№ ППН-01-151/12.03.2018г., в едногодишния срок от узнаване на нарушението и не по-късно от пет години от извършването му, с оглед сключването на договора за потребителски кредит на 15.09.2017г. С решение от проведено заседание, обективирано в Протокол № 9/20.02.2019г., жалбата е обявена за допустима, конституирани са страните в производството и е насрочено разглеждането на спора по същество /чл.38, ал.3 ПДКЗЛДНА/. Спазена е разпоредбата на чл.40 ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК – лицата, срещу които е подадена жалбата са надлежно уведомени за образуваното административно производство, предоставена им е възможност да изразят становища и да представят доказателства във връзка с изложените в нея твърдения. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбите твърдения. Правото на защита на оспорваните дружества, редовно уведомени за откритото заседание пред комисията, не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД и чл.34 и следващите от АПК.

Приложените по делото протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 20.02.2019г. и 10.04.2019г. съответстват на разпоредбата на чл.11, ал.2 от Правилника. Обжалваното решение, като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участвали в гласуването на 10.04.2019г., не е постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Действително срокът за произнасяне е 30-дневен, като видно от датата на постановяване на оспорения акт, той не е спазен, но същият има инструктивен характер и пропускането му не лишава КЗЛД от правомощието ѝ да разгледа жалбата на М., съответно не обуславя извод за допуснат съществен порок при постановяване на административния акт.

Правилно е приложен и материалният закон.

При постановяване на обжалваното решение ответникът изрично е посочил, че съобразява приложимото материално право към момента на извършване на нарушението – 15.09.2017г., т.е. прилага разпоредбите на ЗЗЛД в редакцията им преди

изменението, обн. ДВ, бр.17 от 26 февруари 2019г.

Съгласно чл.2, ал.1 /отм./ ЗЗЛД в посочената редакция, лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Според ал.2 на с.р. личните данни трябва да се обработват при спазване на принципите, посочени в нея, а именно добросъвестно и законосъобразно, за целите, за които са предоставени.

Не е спорно между страните, че [фирма] е администратор на лични данни по см. на чл.3, ал.1 /отм./ ЗЗЛД и в този смисъл за него съществува задължението да обработва личните данни на жалбоподателя по преписката – Е. М., при спазване на изискванията на чл.2, ал.2 от закона.

Не е спорно между страните и от доказателствата по делото се установи, че на 15.09.2017г. между заинтересованата страна М. и [фирма] е сключен по телефона договор за потребителски кредит. За сключването му М. сам и доброволно е предоставил личните си данни – три имена, ЕГН, адрес, номер на личната карта. На същата дата – 15.09.2017г., в 14,15 часа на посочения от него електронен адрес, М. е получил екземпляр от договора с приложени стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредит и Общи условия на дружеството за предоставяне на кредити. На същата дата в 14,19 часа на посочения от М. електронен адрес е изпратен от [фирма] и получен от М. договор за предоставяне на поръчителство със страни М. и посоченото дружество. Двете дружества – жалбоподатели не спорят, че [фирма] е предоставило на [фирма] личните данни на М. с оглед сключване на договора за потребителски кредит, обезпечен с поръчителството на второто дружество.

С оглед горното, съдът приема извода на административния орган за неправомерно предоставяне от първото дружество на личните данни на М. на второто дружество, за правилен.

Действително в Общите условия на [фирма] – XIV.6. от тях, е предвидено, че кредитополучателят, с подписването на договора заявява, че дава съгласието си за обработване на личните му данни за сключването и изпълнението на договора. В случай на предоставяне на обезпечение под формата на поръчителство кредитополучателят се съгласява КРЕДИСИМО да предоставя на поръчителя негови лични данни с оглед извършване на оценка на кредитоспособността му във връзка със сключването на договор за предоставяне на поръчителство.

В конкретния случай обаче, формално М. е запознат с Общите условия на КРЕДИСИМО, вкл. посочената клауза от тях, след като вече личните му данни са били предоставени на [фирма] във връзка със сключване на договора за поръчителство, за което свидетелстват и обясненията на П. С. – представителя на двете дружества в проведеното открито заседание на комисията на 10.04.2019г., обективизирано в Протокол № 17. М. не е уведомен предварително, при проведения от него телефонен разговор със служител на „КРЕДИСИМО“ за сключването на договора за потребителски кредит, че личните му данни ще бъдат предоставени на трето лице и за целта, за която ще бъдат предоставени, нито е искано съгласието му за това. Според дефиницията на § 1, т.13 /изм./ ДР ЗЗЛД, "Съгласие на физическото лице" е

всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани. В настоящия случай доказателствата по делото не сочат изразяването на подобно съгласие от страна на М., поради което независимо от посочената клауза в Общите условия на [фирма], правилно комисията е възприела поведението на това дружество като неправомерно обработване на лични данни – предоставянето им на трето лице, в нарушение на принципите, посочени в чл.2, ал.2 /отм./ ЗЗЛД. Към момента на провеждане на телефонния разговор за сключване на договора за потребителски кредит М. не е бил уведомен за съдържанието на Общите условия, вкл. посочената клауза и в този смисъл той не би могъл да даде „информирано“ съгласие според изискването на посочената разпоредба. Неотнормимо намира съдът възражението, че М. е могъл да се възползва от възможността, предвидена в Закона за потребителския кредит, да се откаже от сключения договор за потребителски кредит в срок 14 дни, считано от датата на сключването му. Дори кредитополучателят да се беше възползвал от тази възможност, то последствията биха възникнали само спрямо възникналото правоотношение във връзка с отпуснатия му кредит, но не биха санирали извършеното нарушение на действащите към 15.09.2017г. разпоредби на ЗЗЛД от страна на двете дружества, а именно предоставянето от [фирма] на [фирма] на личните данни на физическото лице и обработването им от [фирма] без съгласието на М..

Предвид липсата на това съгласие, изводът на административния орган по отношение неправомерността на обработването на личните данни на М. от другото дружество – [фирма], също е правилен. Дистанционното сключване на договор за поръчителство между дружеството и М. посредством предоставените от [фирма] лични данни на физическото лице, представлява обработване на лични данни по см. на § 1, т.1 /изм./ ДР ЗЗЛД - действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване, извършено в нарушение на чл.4, ал.1, т.2 /отм./ ЗЗЛД – без съгласието на лицето, за което тези данни се отнасят.

Личните данни трябва да се обработват законосъобразно и добросъвестно; да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват; да бъдат точни и при необходимост да се актуализират; се заличават или коригират, когато се установи, че са неточни или непропорционални по отношение на целите, за които се обработват - чл.2, ал.2, т.1-5 /отм./ ЗЗЛД.

Законодателят императивно е установил допустимите хипотези за обработване на лични данни на физически лица в разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1-т.7 /отм./ ЗЗЛД. Достатъчно е да е налице поне едно от условията за допустимост /чл.4, ал.1 ЗЗЛД/, не и кумулативно всички, за да са обработени личните данни по реда и условията на ЗЗЛД и в съответствие с неговите цели.

В настоящия случай тези изисквания се установи, че не са спазени от оспорващите дружества. Предвид това правилно с оглед установените нарушения административният орган е наложил имуществени санкции. Същите, вкл. техният размер, съдът намира, че са съобразени с тежестта на извършените нарушения, правилно са отчетени отегчаващите отговорността обстоятелства.

Предвид това, жалбите са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

За пълнота, възражението на оспорващите досежно направените от ответника в атакуваното решение препратки към Общия регламент относно защитата на данните, е неоснователно. Неговите разпоредби, макар и да не са действащо право към момента на извършване на нарушението, са посочени при извършване на преценка за съставомерност на деянието към момента на постановяване на оспорения акт и квалификацията на нарушенията.

Що се касае за възражението относно неправилното приложение на чл.38, ал.2 ЗЗЛД – неправилно определяне на вида на наложеното наказание, съдът намира същото за неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 /изм./ ЗЗЛД, когато, както в случая установи нарушение, комисията разполага с правомощия да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание. Преценката на органа относно избора на възможно поведение е при условията на оперативна самостоятелност. Поради това всяко решение на комисията следва да бъде мотивирано с конкретни съображения, обосноваващи предпочетената от административния орган алтернатива. В случая административният орган е изложил достатъчно мотиви като е приел, че това е наказанието, което е целесъобразно и пропорционално на тежестта на извършеното нарушение, като налагането на имуществени санкции ще има предупредителното и възпиращо действие, предвидени като корективна мярка в чл.58 на Регламент (ЕС) 2016/679.

Предвид изхода на спора на ответника и заинтересованата страна се следват разноси. На ответника те следва да бъдат присъдени в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.144 АПК, а на заинтересованата страна в размер на 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, приложен на л.277 по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбите на [фирма] и [фирма] срещу Решение №ППН-01-151/2018 г. от 24.07.2019 г.на Комисията за защита на личните данни, в съответните обжалвани части.

ОСЪЖДА [фирма] и [фирма] да заплатят на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА [фирма] и [фирма] да заплатят на Е. Ю. М. сумата в размер на

500 /петстотин/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: